

เธอจะไม่ปฏิเสธที่จะแต่งงานด้วย แต่กระนั้นเมื่อชายหนุ่มหันมาทำตา ซึ่ง เกาะกุมมือไม่ยอมปล่อย จิตรแก้วกลับรู้สึกขบขันขัดเขินแถมรำคาญแทนที่จะซาบซึ้ง

“ไม่อยากไปงานเลยนะแก้ว ไปที่อื่นกันสองคนดีกว่า”

“อ้ออยากไปไหนหรือ”

สีหน้ายิ้มมีนัยของเขาให้คำตอบ

จิตรแก้วคิดเหมือนกันว่าสักวันหนึ่งมันจะต้องเกิดขึ้น แต่การที่ชายหนุ่มเป็นเพียงเพื่อนมาตลอด กับความห่วงกังวลต่อมารดาทำให้เธอไม่เคยพร้อมที่จะโอนอ่อนตอบสนองตามเขาไปสู่ความสัมพันธ์อันล้ำลึกซึ่งคู่รักจะพึงมีต่อกัน แม้ชายหนุ่มเคยพยายามหลายครั้ง แต่ว่าเมื่อหญิงสาวขัดขืน เขาก็ไม่เคยจะตื้อดึงตามใจตนเอง นั่นทำให้หญิงสาวยิ่งสงสารเห็นใจ

เธอไม่รู้ว่าการที่อึ้งภาวน์ไม่กล้าตื้อดึงหักหาญนั้น เป็นเพราะความกลัวต่างหาก

อึ้งภาวน์กลัวทั้งชนะชน และ ชัชชัย..!

ความไม่ยินยอมพร้อมใจของหญิงสาว หมายถึงอันตราย อันอาจจะเกิดกับเขาจากพี่ชายต่างสายเลือดทั้งสอง อึ้งภาวน์คิดว่าชนะชนรักหวงหญิงสาว และก็ปักใจเชื่อว่าชัชชัย หวงห้วงสมบัติ จนอาจจะทำร้ายใครก็ได้ที่จะเข้ามาสัมผัสครอบครองตามกฎหมาย

ชายหนุ่มจึงเหมือนหนูหิวโซที่เฝ้ามองขนมโอชะ จะกินก็กลัวอันตราย จะจากไปก็ตัดใจไม่ได้

“ไปงานกันก่อนก็แล้วกันนะอึ้ง เพื่อนๆ รออยู่” เธอปลอบ “หลังจากนั้นแล้วจะไปไหนค่อยดูกันอีกที”

เพื่อนๆ ต่างก็ชื่นชมภาพลักษณ์ที่แตกต่างไปของหญิงสาว ที่นอกจากชุดนักศึกษาแล้วก็มีกางเกงยีนเป็นเพื่อนสนิท แม้ว่าไม่มีอาการใดจะเคยปิดบังความสวยสมบูรณ์ของเธอได้ แต่ชุดบอบบางที่เผยให้เห็นหลังไหล่แขนขา อวดผิวบางสีอ่อนสะอาด ทำให้เธอแตกต่างจากที่เคยถูกพบเห็นจนเจตา ในเวลาที่เธอเดินรำกับเพื่อนๆ ในจังหวะที่มีการก้าวเท้ารวดเร็ว หมุนตัว เคลื่อนและหยุด ชายกระโปรงสะบัดสูงขึ้นอวดช่วงขาปราดเปรี้ยวแข็งแรง ทำให้ใครบางคนเฝ้าแอบมองอยู่ที่วงนอกต้องจับตามองนิ่ง และแม้ว่าร่างของเธอจะปะปนอยู่ในกลุ่มเด็กสาวสวยงามในวัยเดียวกัน ผู้ที่เฝ้ามองไกลออกไปก็ไม่ได้ใส่ใจใครอื่นทั้งสิ้น

ร่างเล็กๆ ที่สมส่วนสวยงามในท่ามกลางกลุ่มเด็กหนุ่มสาว จุดประกายไฟขึ้นในหัวใจของชายหนุ่ม ก่อสานความรู้สึกอิงอวลลึกล้ำหนาแน่นขึ้นทุกที

จนกระทั่งเพลงเปลี่ยนเป็นจังหวะช้าและอึ้งภาวน์กลับมาทวงคู่ของเขาคืนจากเพื่อน ต่างยิ้มให้แกกันพากันเคลื่อนไปบนพลอร์ดด้วยอาการโอบประคองใกล้ชิดในลีลาอ่อนหวาน ความรู้สึกของผู้ที่เฝ้ามองอยู่ก็กลับเปลี่ยนไปราวกับมีพายุก่อตัวขึ้นข้างใน ประกายดาววาววามดุตันคล้ายถูกเปลวไฟคุโชนแผดเผา

เขาเผลอกำมือแน่นหลายครั้งหลายหน

คนที่ถูกเฝ้ามองหาได้รู้ตัวไม่ อึ้งภาวน์ตีมือเบียร์เข้าไปพอสมควร ปรกาศตาจึงฉ่ำหวาน ลึกซึ้งกว่าที่เคย

“วันนี้อึ้งมีความสุขที่สุดเลย”

หญิงสาวน่าจะพูดว่า ‘แก้วก็เหมือนกัน’ แต่เธอกลับไม่อาจเอ่ยปากได้ ชายหนุ่มต้องถามอย่างผิดหวัง

“แก้วไม่ได้รู้สึกเหมือนผมหรอกหรือ”

“รู้สึกซิ แก้วสนุกออกจะตาย นานแล้วที่ไม่ได้สนุกอย่างนี้”

“ผมหมายถึงมีความสุขที่ได้อยู่ด้วยกันสองคนต่างหาก”

เขาทำน้ำเสียงตัดพ้อ “โดยเฉพาะอย่างยิ่งคืนนี้แก้วสวยเหลือเกิน แล้วก็เดินรำกับผมอย่างนี้เป็นครั้งแรก... ผมไม่อยากให้เวลาผ่านไปเลย อยากอยู่อย่างนี้ตลอดไป...”

เธอร้องว่า “โถ อึ้งก็ แก้วอยู่กับอึ้งคนเดียวมาตั้งปีแล้ว”

“แก้วรักอึ้งมัย”

“รักซิ” คำตอบไม่ลังเล แต่พอแขนอีกฝ่ายกอดกระชับพร้อมกับก้มหน้าลงมาใกล้ เธอก็ต่อต้านแข็งขึ้น “อย่าน่า.. อึ้ง..”

“ทำไม่ล่ะ เราเป็นแฟนกัน ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้น เพื่อนๆ เรายังเป็นฝรั่งตั้งครึ่ง ไม่มีใครถือสาเกินหรอก”

“เราไม่ใช่ฝรั่งนี่ ไม่เอา อึ้งอย่ารุ่มร่ามนะ แก้วอายุเพื่อนๆ”

“ตกลงๆ ไม่ใช่ต่อหน้าคนอื่น แต่เวลาไม่มีใคร แก้วอย่าเล่นตัวกับอึ้งนะ”

“อะไรก็ไม่รู้”

“สัญญาก่อนซิ” อีกฝ่ายวิงวอนแถมคาดคั้น

หญิงสาวหลบตา “เอาไว้ให้ถึงเวลาก่อนซิ” แล้วเธอก็หันหน้าหนีเพื่อหลบเสียงสายตาวิงวอนคาดคั้นที่ทำให้รู้สึกแปลกๆ ไม่คล้ายที่เธอน่าจะรู้สึกกับคนที่รักกันเสียเลย

ไม่นานฉัตรแก้วก็เบิ่เต็นรำจึงลงนั่งคุยกับเพื่อนๆ เพื่อนหญิงคนหนึ่งนั่งลงข้างๆ ถามด้วยคำถามที่ทำให้หญิงสาวงงงันเป็นอย่างยิ่ง

“พี่ชายเธอก็มางานด้วยหรือ ทำไมไม่ชวนมานั่งด้วยกันล่ะ แก้ว”
“พี่ชายที่ไหนกัน”

เพื่อนเธอแปลกใจ “ก็คนที่เคยมาหาเธอบ่อยๆ ใจ เห็นแว็บๆ เมื่อก็นึกว่ามาด้วยกันเสียอีก”

หญิงสาวยัดตัวขึ้นมองหาทันที เมื่อไม่เห็นใครที่คล้าย “พี่ชาย” เลยสักคน ก็หันกลับมาหาเพื่อนหญิง

“เธอจำคนผิดแล้วละ”

“พี่ชายเธอรูปหล่อยังกับพระเอกหนัง ตั้งแต่เราเห็นครั้งแรกก็จำได้ไม่ลืมแล้วเรายังเคยเห็นอีกตั้งหลายครั้ง รับรองว่าจำไม่ผิดหรอก”

เธอลุกขึ้นเดินตามหาจากห้องจัดเลี้ยงออกมาที่ล็อบบี้ พอเห็นร่างสูงใหญ่โกลๆ ก็แทบจะวิ่งเข้าหา สาวเท้าเดินตามโกลออกมาแต่ร่างนั้นก็กลับเลี้ยวหายไปเฉยๆ

เธอตามมาถึงทางลิ้นชัก เห็นทางออกหลายทางทำให้ได้แต่ยืนงง เธอนึกถึงโทรศัพท์พกพาที่ฝากอัยฎางค์ไว้ขึ้นมาได้จึงหันกลับ แต่กลับปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่หนาที่บราวกับกำแพงเดินได้กลิ่นน้ำหอมฉุนก็กละเคล้ากับกลิ่นเหล้าอบอวล

มือร้อนๆ จับแขนเรียวไว้ทันทีคล้ายจะยึดไม่ให้ล้ม

“ขอโทษค่ะ”

เธอพึมพำอย่างตกใจก่อนจะรีบเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษ ไบหน้าเจ็สสีแดงเข้มของอีกฝ่ายอยู่ในวงล้อมเส้นผมสีน้ำตาลและหวดเครารครีม เขาหัวเราะเบิกบานใจ ข้างๆ เป็นชายผิวดำตัวสูงใหญ่อาการเสยะยิ้มและสายตาก็มองมาเหมือนจะคะเน “ราคา” ทำให้หญิงสาวใจหายวาบ

“ขอโทษ” เธอพูดซ้ำ ขยับกายจะผละออก มือขาวแกมแดงที่จับกลับยึดแน่นไม่ยอมปลปล่อย ร่างสูงใหญ่ของชายผิวดำขยับใกล้เข้ามาอีกจนบดบังภาพด้านหลังไว้

“รอใครอยู่หรือเปล่า แม่หนู ไปกับเราไหม”

“คุณเข้าใจผิดแล้วละ ฉันเป็นแขกของที่นี่”

การที่ฉัตรแก้วมีเพื่อนร่วมชั้นเป็นชาวต่างชาติทำให้เธอพยายามที่จะอธิบายอย่างอดทน นับแต่มาใช้ชีวิตในถิ่นท่องเที่ยวแห่งนี้ เธอก็พยายามที่จะเป็นเจ้าของบ้านที่มีน้ำใจมาโดยตลอด ยิ่งกว่านั้น ที่นี่เป็นโรงแรมชั้นหนึ่งที่น่าจะคัดกรองผู้พักอาศัยได้ในระดับหนึ่งด้วยอัตราค่าบริการที่สูงพอสมควร

“ทุกคนก็เป็นแขกทั้งนั้น” เขาพูดพลางหัวเราะให้แก้กัน

“ฉันไม่ใช่.....”

“คุณเพิ่งพูดเองว่าคุณเป็นแขก” ชายผิวดำชิงขจัดขึ้นก่อนที่เธอจะพูดจบ อาการรุกร้าไม่ยอมรับฟังคำอธิบายทำให้ฉัตรแก้วไม่พอใจ

“ปล่อยฉัน”

เธอกระซอกเสียงพร้อมทั้งสะบัดโดยแรง แต่ดูเหมือนพลังกำลังของอีกฝ่ายจะดุจดลื่นเรียวแรงของเธอไปหมด แขนที่ถูกยึดคล้ายไม่เคลื่อนไหวเลยแม้แต่น้อย

“คำตัวของคุณเท่าไร” นายคนผมน้ำตาลถาม

นายคนผิวดำชิงพูดต่อทันควันว่า

“บอกมาได้โดยไม่ต้องเล่นตัวเพื่อขึ้นราคาหรอก”

หญิงสาวทั้งโกรธและตกใจ “ฉันบอกว่า.....”

นายคนผิวดำชิงถามว่า “ห้าร้อยดอลลาร์พอไหม สำหรับแค่นี้สินนี้สินเดียวเท่านั้น”

“ปล่อยนะ.....!”

“จะเอาเท่าไร นังหนู”

“คุณผู้หญิงไม่สนใจเงินของคุณหรอก...!”

เสียงเข้มที่ดังขึ้น ทำให้คนที่กำลังตั้งร้งกันอยู่ชะงัก กำแพงมนุษย์หนึ่งขาหนึ่งดำในเครื่องแต่งกายของ “ผู้ดี” แยกห่างจากกัน ร่างสูงลำสันที่ยืนอยู่เบื้องหลังทำให้หญิงสาวถึงกับเบิ่ตากว้างอย่างคาดไม่ถึง

“ปล่อยเธอ เธอมากับผม”

ร่างใหญ่ทั้งสองแยกออกไปโดยดี นายคนผิวดำขาวปล่อยแขนบางยกมือทั้งสองขึ้น

“เราเข้าใจผิดไป ต้องขอโทษด้วย”

ชายหนุ่มไม่ต่อล้อต่อเถียง ด้วยสีหน้าที่เครียดขริ่ม เขาเดินผ่าน “กำแพง” เข้ามาหา พอจับข้อมือเธอได้ก็พาให้เดินตาม

“ต่อไประวังหน่อยก็แล้วกัน ถ้าคุณอยากเที่ยวต่างแดนอย่างปลอดภัยละก็ มันสำคัญมากที่จะรู้จักแยกแยะผู้คน”

“เราขอโทษด้วย ยกโทษให้เรานะ มิส”

เสียงพูดต่างภาษายังดั่งไล่หลัง ฉัตรแก้วได้แต่สาวเท้าเดินตามร่างสูงหนาที่จับข้อมือให้เดินผ่านร้านรวงที่ปิดไฟปิดประตูเงียบออกมาสู่

บริเวณล็อบบี้ที่กว้างใหญ่ของโรงแรม

“คุณมาทำอะไรที่นี่...” เธอยังถามไม่จบ เขาก็ถามขึ้นมาเกือบจะพร้อมกันด้วยน้ำเสียงเครียดขริมว่า

“คุณไปทำอะไรอยู่ตรงนั้นตึกๆ แบบนี้”

ฉัตรแก้วนั่งมองอย่างงุนงง นี่เขาจริงๆ หรือ จู่ๆ ก็โผล่มาโดยที่เธอไม่ได้คาดคิด ตาต่อตาประสานกัน ดวงตาที่มองลงมาเปลี่ยนจากเครียดขริมเป็นอ่อนโยนอบอุ่น สีหน้างุนงงของเธอทำให้รอยยิ้มผุดขึ้นที่ริมฝีปากที่หอมลุ่มด้วยไรเคราสีอ่อน

“แก้วตามหาพี่นะ.....”

อีกฝ่ายไม่มีอาการแปลกใจแม้แต่น้อย “ลองเช็คว่าที่รีเซพชั้นชิวหากเขาพักที่นี่ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่ใช่จริง”

“แล้วคุณมาทำอะไร พี่ชัชมาด้วยหรือเปล่า”

“เปล่า.....”

เธอมองชายหนุ่มทั้งตัว คินนี่เขาแต่งชุดสูทหรูแบบออกงาน ดูแตกต่างจากปอพลที่เห็นก็ครั้งๆ ก็สวมกางเกงยีนกับเสื้อยืด แต่ถึงอย่างไรประกายตาของเขาก็อบอุ่นอาหารอย่างที่ฉัตรแก้วเคยเห็นเสมอมา

แรกรู้จักกันเมื่อสิบปีก่อนตอนที่เธอยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ชายหนุ่มเป็นอีกคนหนึ่งที่เคยช่วยเธอจากการเข้าแห่รังแกของซัชชัยครั้งหนึ่งขณะที่เล่นกันอยู่เพลินๆ ซัชชัยแกล้งพลิกเรือที่เธอพายเล่นจนคว่ำ น้ำตื้นแฉ่อกเป็นเรื่องสนุกขบขันสำหรับเด็กหนุ่มสูงใหญ่ที่โตเกินวัย แต่ก็เป็นเรื่องน่าพรึ่นพริ้งสำหรับเด็กผู้หญิงอายุสิบขวบที่ไม่ยอมโตเหมือนคนอื่น แล้วคนที่อุ้มเธอขึ้นจากน้ำก็คือเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่คู้หูของซัชชัยนั่นเอง

อีกหลายปีต่อมา เขาปรากฏตัวขึ้นในเวลาที่เขาลำบาก... ครั้งหนึ่งเมื่อรถของเธอจอดเสียในที่เปลี่ยวยามใกล้ค่ำ และอีกครั้ง... ฉัตรแก้วยังจำได้ถึงนาทีที่ชายหนุ่มดึงเธอออกมาจากทางของรถบรรทุกที่เพิ่งเลี้ยวลงจากเนินสูงวังรีเข้ามาหา

เธอไม่ได้ขบใจเขาสักคำด้วยซ้ำ.....

หญิงสาวเกิดคำถามพรั่งพรู ...แล้วคุณมาทำอะไรที่นี่ คุณหายไปอยู่ที่ไหนตลอดเวลาปีกว่ามานี้.....

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ

“คุณมองผมเหมือนยังกับมีอะไรแปลกประหลาด”

“คุณ... ดูแปลกไป.....”

“คุณก็เหมือนกัน”

สายตาที่มองผ่านทั้งร่างทำให้ฉัตรแก้วรู้สึกร้อนวูบวาบ สงสัยครามครันว่าเขาชื่นชมเธอสักนิดหรือไม่ ไม่มีคำชม... สีหน้าของอีกฝ่ายทำให้ฉัตรแก้วเดาออกว่าเขาไม่ชอบชุดที่เธอสวมใส่

“ป้อง..!”

เสียงเรียกห้วนๆ ทำให้ทั้งสองหันไปมอง สตรีที่ยืนอยู่ห่างออกไปมีอาการคล้ายไม่พอใจเต็มที่ ใบหน้าที่แดงไว้เข้มบุดบั้ง ร่างสวยสมส่วนอยู่ในชุดราตรียาวผ้าบางแนบเนื้อ ตัวเสื้อมีผ้าคาดกระชับทรงที่ถูกร้อยยึดไว้กับคอด้วยเส้นสายเล็กๆ เห็นช่วงบ่าเปล้าเปลือย อดเน้นร่องลึกและเนินเนื้ออวบอิม

“เรามางานแต่งงานเพื่อน รสรินมาช่วยร้องเพลงด้วย”

คำอธิบายทำให้สีหน้าของหญิงสาวเปลี่ยนไป จากที่งุนงงเมื่อครู่เป็นซึมซับรับรู้ ฉัตรแก้วมองหญิงสาวที่เดินเข้ามาหยุดยืนทำหน้าที่ รอยอยู่ในระยะที่ห่างออกไปพอสมควร ท่าทางของหญิงสาวผู้นั้นบอกให้รู้ว่าไม่ต้องการการแนะนำตัวเพื่อทำความรู้จักใดๆ ทั้งสิ้น

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่าตัวเองมีเหตุผลอะไรที่จะโกรธวูบวาบ.....

เธอจำได้ว่าร่างเดียวกันนี้เคียงคู่ชายหนุ่มเมื่อสองปีก่อน แสดงอาการเป็นเจ้าข้าวเจ้าของเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน

ชายหนุ่มมีบ้านอยู่ที่เชียงใหม่ แต่ก็ใช้ชีวิตส่วนหนึ่งที่ภูเก็ตกับหญิงสาวผู้นี้ ...ที่ผมต้องขึ้นเหนือลงใต้ ก็เพราะรักเพราะห่วงประการเดียวเท่านั้น...

เธอยังจำคำพูดนั้นได้

สีหน้าของเธอทำให้อีกฝ่ายยุงยากใจ

“ผมต้องไปละ” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนสยตารขริมก่อนจะทิ้งคำรำลือเดิมที่เขามักจะใช้กับเธอ “ดูแลตัวเองให้ดีด้วย”

ร่างสูงผละไปหาสตรีซึ่งยืนรอ

ฉัตรแก้วสาวเท้ากลับไปห้องจัดเลี้ยงด้วยอารมณ์ขุ่นมัวหมดความรู้สึกสนุก ไม่อยากจะพบหน้าใคร ซ้ำยังลืมนึกความหวานชื่นที่มีกับอักษฎางค์ไปหมด

เมื่อเพื่อนชายกระซิบบทวงถามที่จะไปที่อื่นต่อกันเพียงสองต่อสอง เธอก็ได้แต่ทำหน้าที่มุ่ม

“แก้วอยากจะกลับบ้าน..!”